

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/56/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123013461
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2123013461.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaných A. B. C. D. C., pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, o sťažnosti obžalovaného A. B. E.. proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 26.03.2024, sp. zn. 105T/50/2023, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 09.04.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť obžalovaného A. B., E., nar. XX.XX.XXXX v F., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol o žiadosti obžalovaného A. B. E.. o prepustenie z väzby na slobodu tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2 Trestného poriadku a § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal záruku dôveryhodnej osoby matky G. B., neprijal písomný sľub obžalovaného, že povedie riadny život, väzbu obžalovaného nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijal návrh obžalovaného na nahradenie jeho väzby poskytnutím peňažnej záruky.

Napadnuté uznesenie okresný súd odôvodnil tým, že dôvodnosť podozrenia, že obžalovaný A. B. E.. spáchal skutky, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie a ktoré sú doposiaľ právne kvalifikované v bode 1/ ako prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 3/ zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 4/ prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 5/ obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 6/ zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona, sa vo veci doposiaľ vykonanými dôkazmi v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom nevylúčila do takej miery, že by to malo relevantný vplyv na materiálnu stránku pre väzobné stíhanie obžalovaného A. B. E.. Z doposiaľ zistených skutočností a zabezpečených dôkazov dôvodnosť trestného stíhania u obžalovaného A. B. E.. naďalej preto pretrváva.

K dôvodom tzv. preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresný súd konštatoval, že za súčasného stavu dôkaznej situácie okresný súd nezistil žiadne nové a také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zánik dôvodov tzv. preventívnej väzby u obžalovaného A. B. E.. upravených podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Od predchádzajúceho rozhodnutia o ponechaní obžalovaného A. B. E.. vo väzbe, t. j. uznesenia Okresného súdu Trnava, sp. zn. 105T/50/2023 zo dňa 11.12.2023, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Tos/233/2023 zo dňa 19.12.2023, nenastala totiž v priebehu tejto doby žiadna zmena v konkrétnych skutočnostiach odôvodňujúcich obavu z pokračovania v trestnej činnosti (nezmenili sa v prospech obžalovaného A. B. E.. a ani nepominuli), teda z reálne hroziacich následkov (pokračovanie v páchaní trestnej činnosti) uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Okresný súd sa v napadnutom uznesení zaoberal i možnosťou nahradenia väzby alternatívnymi inštitútmi, pričom dospel k záveru, že nahradenie väzby prevzatím záruky dôveryhodnej osoby matky G. B., nar. XX.XX.XXXX, písomným sľubom obžalovaného A. B. E., dohľadom probačného a mediačného úradníka, s prípadným uložením primeraných povinností a obmedzení, tiež v zmysle ustanovenia § 82 ods. 4 Trestného poriadku kontrolou technickými prostriedkami, ako aj poskytnutím peňažnej záruky nemožno vzhľadom na povahu veci, okolnosti prípadu a najmä osobu obžalovaného A. B. E.. považovať za dostatočné a spôsobilé na odstránenie obavy z následkov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dôvodnosť väzobného stíhania podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bezprostredne súvisí aj s charakterom, závažnosťou a okolnosťami žalovaných trestných činov, ktorých sa mal obžalovaný A. B. E.. dopustiť. Možnosť nahradenia väzby obžalovaným A. B. E.. navrhnutými procesnými inštitútmi s prihliadnutím na osobu obžalovaného A. B. E., nepovažuje okresný súd v súčasnom štádiu trestného konania, za dostatočný. Pre úplnosť okresný súd dodal, že vzhľadom na tú skutočnosť, že obžalovaný A. B. E.. je trestne stíhaný aj pre obzvlášť závažný zločin, v takom prípade je nahradenie väzby navrhovanými procesnými inštitútmi možné, len v situácii, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. V preskúmvanej veci neboli takéto okolnosti okresným súdom zistené. Proti tomuto uzneseniu zahlásil, ihneď po vyhlásení uznesenia, sťažnosť obžalovaný A. B. E.. (č. I. 1936 spisu), ktorú do rozhodnutia krajského súdu (sťažnostného súdu) odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ondreja Urbana MBA (č. I. 1974-1990 spisu).

V písomnom odôvodnení sťažnosti obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu po úvodnej rekapitulácii výrokov a odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol (skrátene), že podáva sťažnosť voči uzneseniu, a to voči jeho všetkým výrokom, a to v nadväznosti na dôvody podania sťažnosti v zmysle v § 189 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného poriadku, teda pre (i) nesprávnosť niektorého výroku uznesenia, (ii) zrejmy rozpor výroku s odôvodnením (iii) porušenie ustanovení o konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo, ak toto porušenie mohlo spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku uznesenia.

V prvom rade obžalovaný poukázal na to, že dňa 12.03.2024 podal v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku prvostupňovému súdu žiadosť o jeho prepustenie z väzby, na ktorej argumentáciu v plnom rozsahu odkázal a opätovne uviedol dôvody, pre ktoré žiadal prepustiť z väzby ako i na svoje a obhajcove vyjadrenia na jeho výsluchu k žiadosti. K tomu namietal, že prvostupňový súd sa v napádanom uznesení s touto argumentáciou nevysporiadal a to ani v minimálnom rozsahu ako ani s jedným bodom argumentácie alebo obhajcu, teda argumentáciu prvostupňový úplne opomenul v plnom rozsahu, neposkytol mu adekvátnu odpoveď na jeho relevantné otázky a argumenty týkajúce sa jeho väzby, čím zapríčinil nepreskúmateľnosť, nezákonnosť a protiústavnosť napádaného uznesenia. Z odôvodnenia napádaného uznesenia tak zrejme vyplýva, že takéto odôvodnenie je čisto formálne, všeobecné, vopred pripravené, neobsahuje nijakú konkrétnu argumentáciu týkajúcu sa skúmania trvania materiálnych podmienok väzby, napádané uznesenie obsahuje len všeobecné formulácie bez opory v zistenom skutkovom stave alebo v okolnostiach týkajúcich sa osoby obžalovaného, pričom rovnako úplne opomína argumentáciu obžalovaného. Podľa jeho názoru napádané uznesenie je tak vo vzťahu k odôvodneniu ďalšieho obmedzovania osobnej slobody obžalovaného nedostatočné, svojvoľné, nepreskúmateľné, nezákonné a ústavne neakceptovateľné.

V ďalšom obžalovaný obsiahlo poukázal na ustálenú judikatúru ÚS SR, NS SR ako i rozhodnutia ESLP, pričom bol toho názoru, že je tak právom každého účastníka konania dostať v rozhodnutí o jeho veci odpoveď na každý relevantný argument a teda z rozhodnutia orgánu verejnej moci musí byť zrejmé, že sa vysporiadal s podstatnými otázkami prípadu a dostatočne odôvodnil výrok svojho rozhodnutia, pričom v opačnom prípade dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd.

Poukazujúc na nález ÚS SR pod sp. zn. I. ÚS 447/2014 namietal, že mu bolo odopreté právo predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe, pretože síce tieto argumenty a

dôvody súdu predložil, avšak zostali v plnom rozsahu nevypočuté a opomenuté a prvostupňový súd preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne nedal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a s väzbou obžalovaného, čo zakladá protiústavnosť napádaného uznesenia. Uvedené zhrnul tým, že prvostupňový súd sa s ňou v nápadnom uznesení nevysporiadal a opomenul ju, čím zaťažil napádané uznesenie vadou nezákonnosti, svojvoľnosti, arbitrárnosti a protiústavnosti a preto je dôvodné napádané uznesenie zrušiť v plnom rozsahu.

V ďalšom bode obžalovaný namietal nekonanie súdu s osobitnou starostlivosťou vo väzobnej veci. K tomu podrobne poukázal na doterajší priebeh konania, pričom dospel k záveru, že ku dnešnému dňu od podania obžaloby uplynuli 4 mesiace, pričom dve hlavné pojednávania boli zavinením prvostupňového súdu zrušené a dve hlavné pojednávania boli vykonané nezákonne, pretože o nich neboli upovedomení právni nástupcovia pozostalého H. I. E.. V ďalšom obsiahlo poukázal na ustanovenia Trestného poriadku a ustálenú judikatúru, pričom zastával názor, že v kontexte uvedeného rozhodnutia Ústavného súdu SR pod spis. zn. III. ÚS 616/2023 tak je prvostupňový súd povinný počkať na vydanie rozhodnutia týkajúceho dedičského práva pozostalého H. I. E. a to obligatórne, pričom prvostupňový súd napriek uvedenému pokračuje v hlavnom pojednávaní a to bez toho, aby si od príslušného súdneho komisára vyžiadal právoplatné rozhodnutie, eventuálne vyčkal na právoplatné rozhodnutie, kto sú v zmysle § 48 ods. 4 Trestného poriadku právni nástupcovia poškodeného H. I. E. a bez toho, aby týchto právnych nástupcov o hlavnom pojednávaní upovedomil, v dôsledku čoho doposiaľ na vykonanie hlavného pojednávania dňa 12.02.2024 a dňa 19.03.2024 neboli splnené procesné podmienky. Zároveň uviedol, že tým, že prvostupňový súd nezisťuje a nedopytuje príslušné orgány v otázke právoplatného rozhodnutia ohľadom dedičstva H. I. E., aby tak mohlo dôjsť k naplneniu § 48 ods. 4 Trestného poriadku, prvostupňový súd nekoná vo väzobnej veci obžalovaného prednostne, urýchlene a s osobitnou starostlivosťou.

K vyššie uvedenému dodal, že k tomu rovnako pristupuje namietaná skutočnosť a to, že obžaloba v posudzovanej veci bola na prvostupňový súd podaná dňa 27.11.2023 a následne bolo dňa 05.12.2023 (po podaní obžaloby) obhajcovi obžalovaného doručené z Okresného riaditeľstva policajného zboru v Martine (na základe dožiadania v uvedenej trestnej veci zo strany OKP OR PZ Trnava) vyrozumienie o procesných úkonoch – upovedomenie o výsluchu svedka C. J. na deň 05.12.2023, teda obžaloba v čase podania na prvostupňový súd nebola kompletná a úplná. Podľa jeho názoru si tak prokurátor nespĺnil povinnosť v zmysle § 567t Trestného poriadku a nedoplnil náležitosti obžaloby v lehote 10 dní od účinnosti novely Trestného poriadku (účinná ku dňu 15.03.2024), pretože obžaloba v čase podania, t. j. dňa 27.11.2023 neobsahovala kompletný vyšetrovací spis, pričom k účinnosti novely Trestného poriadku došlo ku dňu 15.03.2024 a prokurátor mal obligatórnu povinnosť doplniť náležitosti obžaloby podľa § 235 písm. e) Trestného poriadku v lehote 10 dní, t. j. najneskôr do dňa 25.03.2024. Zhrňujúc uvedené namietal, že v trestnom konaní sa nepostupuje prednostne, urýchlene a s osobitnou starostlivosťou tak, ako to vo väzobných veciach prikazuje ustálená judikatúra.

Obžalovaný tiež namietal, že dokazovanie vo veci samej nebolo zákonným spôsobom a plynulo vykonané od podania obžaloby, pričom od podania obžaloby uplynul už štvrtý mesiac a od posledného rozhodnutia o väzbe obžalovaného už uplynul tretí mesiac, a teda nepochybne konajúci súd vo väzobnej veci nekoná urýchlene a prednostne ale prietahovo, čo musí mať za následok prepustenie obžalovaného z väzby.

K zoslabeniu dôvodnosti trestného stíhania obžalovaný poukázal na hlavné pojednávanie zo dňa 19.03.2024, na ktorom vypovedal samotný obžalovaný, ako i jeho otec a rovnako tak poškodený ku skutku č. 5 E. K. J.. Bol toho názoru, že od času posledného rozhodnutia o väzbe došlo kontradiktórnym spôsobom k výsluchu obžalovaného ako i poškodeného E. K. J. a preto prvostupňový súd v napádanom uznesení neuviedol pravdu v časti, keď uviedol, že k novým skutočnostiam odôvodňujúcim prepustenie obžalovaného z väzby nedošlo, pretože dňa 19.03.2024 pre uvedené dôvody k novým skutočnostiam došlo, na čo obžalovaný poukázal s poukazom na výpoveď poškodeného ku skutku č. 5 E. K. J.. Zhŕňajúc výpoveď poškodeného E. J. uviedol, že je už nepochybné, že došlo k pominutiu dôvodnosti trestného stíhania obžalovaného pre tento skutok, pretože poškodený vypovedal, že nikto z obžalovaných naňho nikdy nijaký nátlak nevyvíjal a všetky právne úkony robil slobodne, vážne a z vlastnej vôle. Najpodstatnejšou skutočnosťou však je, že poškodený E. J. výslovne uviedol, že obžalovaný mu nijaké peniaze nedlží ako ani nikdy obžalovanému nejakú pôžičku alebo úver neposkytol. E. J. vlastným pochybením darovaciu zmluvu nečítal, čo sám priznáva, pritom objektívne mal na prečítanie a podpísanie zmluvy dostatok času a priestoru a nebol pod nijakým tlakom ani časovou tiesňou. Byt ktorý je predmetom darovacej zmluvy doteraz sám užíva a obžalovaný si na tento byt nikdy nerobil nijaký faktický nárok, neužíval ho ako ani nijakým iným spôsobom nevyužil vlastníctvo k nemu. Zásadnou

skutočnosťou je aj výpoveď poškodeného v tom, že bol navedený na podanie trestného oznámenia cudzími mužmi (zrejme príslušníkmi PZ), ktorí za ním prišli do ambulancie ho navádzať na podanie trestného oznámenia, pričom počas jeho výsluchu bol prítomný jeho švagor, ktorý je sám policajným vyšetrovateľom.

Poukazujúc na vyššie uvedené bol toho názoru, že po výsluchu E. K. J. je tak už viac než zrejmé, že poškodeného do omylu neuvádzal a ani jeho omyl využitý nebol, pretože E. K. J. ako osoba s plnou spôsobilosťou na právne úkony sám darovaciu zmluvu k nehnuteľnosti vlastnoručne podpísal, pričom sám uviedol, že tak urobil dobrovoľne, pričom z jeho výpovede a ani z dokazovania po 10 mesiacoch väzby doposiaľ nevyplývalo, ako mal obžalovaný E. K. J. do omylu uviesť, resp. aký omyl využiť. V posudzovanom prípade tak obžalovaný neuvádzal nijaké skutočnosti v rozpore so skutočným stavom a teda obžalovaný neposkytol klamstvo E. J. o nijakej dôležitej skutočnosti. Podľa jeho názoru taktiež nemožno tvrdiť, že by so svojim otcom využili duševnú chorobu svedka-poškodeného, pretože sám svedok-poškodený uvádza že berie lieky, je stabilizovaný, nemá príznaky ani mánie ani depresie, cíti sa byť kompetentný a lieči ľudí.

Obžalovaný opätovne obsiahlo poukázal na ustálenú judikatúru ÚS SR, NS SR ako i rozhodnutia ESLP, pričom bol toho názoru, že vzhľadom k doposiaľ uvedenému a teda že dôvodnosť trestného stíhania vo vzťahu k obžalovanému pre skutok č. 5 celkom zjavne pominula, pričom skutok č. 5 je jediným obzvlášť závažným zločinom v zmysle podanej obžaloby a vec sa v súčasnosti nachádza v štádiu súdneho konania, kedy je obžalovaný vo väzbe už 10 mesiacov, s poukazom na uvedenú judikatúru a to najmä faktor plynutia času a teória zostrených dôvodov väzby je zrejmé, že dôvodnosť trestného stíhania obžalovaného pre jeho najzávažnejší skutok pominula a preto už trestné stíhanie pre skutok č. 5 nemôže odôvodňovať ďalšie trvanie väzby a ďalšia väzba je tak nedôvodná, nezákonná a protiústavná. Obžalovaný navyše poukázal na závery Ústavného súdu SR v uznesení zo dňa 18.03.2024, spis. zn. IV. ÚS 132/2024-26, Z uvedeného tak vyplýva, že pokiaľ v čase podania obžaloby väzbu obžalovaného a teda dôvodnosť jeho trestného stíhania posilňovala skutočnosť, že na obžalovaného bola podaná obžaloba, takáto argumentácia už nemôže obstáť ku dnešnému dňu, t. j. štyri mesiace po podaní obžaloby a to navyše v kontexte zoslabenia dôvodnosti trestného stíhania z dôvodu výpovede E. K. J., či samotného obžalovaného ako i jeho otca, ktorý vypovedal, že so skutkami jeho syn nič spoločné nemá. K dôvodnosti trestného stíhania podľa jeho názoru tak za štyri mesiace od podania obžaloby nepristúpil nijaký dôkaz, ktorý by túto dôvodnosť zosilnil, ale práve naopak, len dôkazy, ktoré ju zoslabili.

Ďalej obžalovaný uviedol, že pred súdmi opakovane od jeho vzatia do väzby poukázal na to, že trpí na smrteľnú a nevyliciteľnú chorobu, pričom v ústave na výkon väzby mu nemožno zabezpečiť adekvátnu a nevyhnutnú liečbu, čo detailne odôvodnil počas svojho výsluchu dňa 26.03.2024, ktorý opätovne podrobne uviedol. K tomu dodal, že choroba sa zhoršuje, má výrazné bolesti. Zo strany ústavu na výkon väzby mu nie je za 10 mesiacov výkonu väzby poskytnutá dostatočná zdravotná starostlivosť a to zo strany špecialistu – neurológa ako ani mu nebolo zabezpečené vykonanie magnetickej rezonancie, ktoré považuje za nevyhnutné. Na liečbu jeho choroby mu boli v ústave predpísané antidepresíva. Opakovane aj pred prvostupňovým súdom navrhol súdu dopytovať príslušné zdravotnícke zariadenie špecializované na dané neurologické ochorenie, t. j. E. L. G., ProCare Nitra a následne zväžiť, či je pre smrteľnú chorobu nutné aj naďalej jeho osobnú slobodu obmedzovať. Poukazujúc na rozsudky ESLP Kudla v. Poľsko, Mouisel v. Francúzsko a rozhodnutie pod sp. zn. II. ÚS 271/07-38 zdôraznil, že nezabezpečením potrebnej liečby zo strany ústavu na výkon väzby, predpisovaním antidepresív na závažné smrteľné ochorenie, nezabezpečenie potrebnej a nevyhnutnej magnetickej rezonancie za obdobie 10 mesiacov výkonu väzby má za následok, že je zadržovaný za podmienok, ktoré nie sú zlučiteľné s úctou k jeho ľudskej dôstojnosti a zdravotnému stavu, čím dochádza k porušeniu čl. 3 Dohovoru, pretože je vystavený zhoršeniu jeho zdravotnému stavu a pretrvávajúcim bolestiam a to bez zabezpečenia adekvátneho vyšetrenia a adekvátnej liečby. K uvedenému zároveň opätovne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.08.2018, spis. zn. 2Tost/30/2018, pričom zastával názor, že prvostupňový súd bol povinný požiadať príslušné zdravotnícke zariadenie, príp. zariadenia, o správu o zdravotnom stave obžalovaného, čo však neurobil a preto napádané uznesenie trpí vadou nepreskúmateľnosti aj je potrebné ho zrušiť.

Obžalovaný rovnako namietal, že prvostupňový súd sa nedostatočne vysporiadal s otázkou náhrady väzby obžalovaného, pričom k uvedenému vo svojom odôvodnení len v stručnosti všeobecne a bez konkrétnej argumentácie uviedol, že väzbu obžalovaného nemožno nahradiť. Poukazujúc na ustálenú judikatúru uviedol, že vzhľadom tak na odôvodnenie napádaného uznesenia nemožno považovať za ústavne udržateľné, pokiaľ sa prvostupňový súd jeho argumentáciou nezaoberal, pretože v napádanom uznesení ide len o všeobecné konštatovanie súdu bez reakcie na individuálne skutkové okolnosti veci a preto je takéto odôvodnenie rozhodnutia nedostatočné a je potrebné rozhodnutie zrušiť tak, ako to v

obdobnej veci konštatoval Ústavný súd SR v rozhodnutí pod sp. zn. III. ÚS 361/2022-28. Obžalovaný v prospech nahradenia jeho väzby poukázal jednak na jeho zhoršujúci zdravotný stav, kedy mu možno zabezpečiť adekvátnu lekársku starostlivosť len mimo ústavu na výkon väzby. Ďalej zopakoval svoju výpoveď na výsluchu pred okresným súdom, pričom bol toho názoru, že vzhľadom na uvedené je tak aj záujem na výchove maloletej dcéry výnimočnou okolnosťou na prepustenie z väzby, ktorú je potrebné posúdiť a zaoberať sa ňou, avšak napriek tomu, že na to poukazoval, prvostupňový súd sa s touto argumentáciou vôbec nezaoberal a preto je napádané uznesenie nedostatočne odôvodnené, svojvoľné, nepreskúmateľné a nezákonné a protiústavné a je potrebné ho zrušiť. protiústavná.

Vzhľadom na uvedené obžalovaný navrhol Krajskému súdu v Trnave ako sťažnostnému súdu, aby rozhodol tak, že („citácia“):

„I. Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku Krajský súd v Trnave uznesenie Okresného súdu Trnava zo dňa 26.03.2024, spis. zn. 105T/50/2023, v celom rozsahu zrušuje.

II. Podľa § 79 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku Krajský súd v Trnave prepúšťa okamžite obžalovaného A. B. E., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom M. - N., N. XXX/XX, štátny občan Slovenskej republiky, t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Leopoldov od 01.06.2023 o 14:35, z väzby na slobodu.

III. Eventuálne podľa § 80 ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 Trestného poriadku Krajský súd v Trnave prepúšťa okamžite obžalovaného A. B. E., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom M. - N., N. XXX/XX, štátny občan Slovenskej republiky, t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Leopoldov od 01.06.2023 o 14:35, z väzby na slobodu.

IV. Podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, Krajský súd v Trnave prijíma záruku dôveryhodnej osoby, matky, G. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX XX/O. M., za ďalšie správanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom M. - N., N. XXX/XX, štátny občan Slovenskej republiky, t. č. ÚVV Leopoldov, a väzbu obžalovaného nahrádza zárukou dôveryhodnej osoby G. B..

V. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, Krajský súd v Trnave prijíma písomný sľub obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom M. - N., N. XXX/XX, štátny občan Slovenskej republiky, t. č. ÚVV Leopoldov, a väzbu obžalovaného nahrádza písomným sľubom.

VI. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku Krajský súd v Trnave väzbu obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom M. - N., N. XXX/XX, štátny občan Slovenskej republiky, t. č. ÚVV Leopoldov, nahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

VII. Podľa § 80 ods. 2 v spojení s § 82 ods. 1 Trestného poriadku Krajský súd v Trnave ukladá obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom M. - N., N. XXX/XX, štátny občan Slovenskej republiky, t. č. ÚVV Leopoldov, primerané povinnosti a obmedzenia spočívajúce

i. v zákaze styku obžalovaného s osobami: A. C., I. J. a E. K. J.,

ii. v povinnosti obžalovaného raz (1 krát) týždenne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka,

iii. v povinnosti podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami a to monitorovaním elektronickým náramkom podľa zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami,

iv. eventuálne v uložení ďalších primeraných obmedzení a povinností obžalovanému podľa (voľnej) úvahy súdu.

VIII. Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku Krajský súd v Trnave väzbu obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom M. - N., N. XXX/XX, štátny občan Slovenskej republiky, t. č. ÚVV Leopoldov nahrádza peňažnou zárukou vo výške 3.000,- EUR (eventuálne vo výške podľa úvahy súdu).“

Pritomná okresná prokurátorka sa ihneď po vyhlásení uznesenia vzdala práva na podanie sťažnosti (č. I.1936 spisu).

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a/ správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b/ konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave (sťažnostný súd) na základe včas podanej sťažnosti obžalovaného A. B. E.. v zmysle § 192 ods. 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, a tak zistil, že sťažnosť obžalovaného nie je dôvodná.

Krajský súd, po splnení prieskumnej povinnosti, vyplývajúcej mu z vyššie citovaného ustanovenia § 192 odsek 1 Trestného poriadku, v prvom rade konštatuje, že okresný súd o žiadosti obžalovaného A. B. E.. o prepustenie z väzby na slobodu postupoval striktnie podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Z obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že prvostupňový súd v danej veci postupoval v súlade so zákonom a správne, keď v primeranej lehote, určil termín výsluchu obžalovaného na deň 26.03.2024, na

ktorom rozhodol o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby, výsluch procesne správne zrealizoval a dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, kedy vzhladol dôvody tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u obžalovaného A. B. E.. aj v terajšom štádiu trestného konania.

Následne okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku rozviedol všetky právne skutočnosti, ako aj právne úvahy, ktoré majú relevanciu vo vzťahu k väzbe obžalovaného A. B. E..

Krajský súd si závery okresného súdu prezentované v napadnutom uznesení ohľadne väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku osvojil a v celom rozsahu na ne odkazuje bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakovával vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Aj sťažnostný súd je toho názoru, že u obžalovaného A. B. E.. sú naďalej splnené tak formálne ako i materiálne podmienky pre jeho väzobné stíhanie.

K materiálnym podmienkam väzby

V tomto štádiu konania doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo menovanému obžalovanému vznesené obvinenie a následne podaná obžaloba, boli spáchané, majú znaky trestných činov a sú dôvody na podozrenie, že tieto skutky spáchal aj A. B. E.. krajský súd rešpektujúc prezumpciu neviny dospel k záveru, že vo vzťahu k obžalovanému A. B. E.. nemožno konštatovať zjavnú nedôvodnosť vedeného trestného stíhania. Zabezpečené a doposiaľ vykonané dôkazy v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní odôvodňujú podozrenie zo spáchania trestnej činnosti v takej miere, ktorá je potrebná na rozhodnutie o väzbe v tomto štádiu trestného stíhania. Uvedené podozrenie vyplýva z dokazovania vykonaného v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. V predmetnej trestnej veci je splnený materiálny predpoklad, ktorý vyžaduje dôvodnosť trestného stíhania voči obžalovanému. V tomto smere si krajský súd dovoľuje zopakovať, že v prospech dôvodného podozrenia obvineného A. B. ml. svedčia dosiaľ vo veci zabezpečené dôkazné prostriedky a to najmä výpoveď poškodeného A. C., svedkyne P. N., ktorá sa však okrem skutočností od poškodeného C. vyjadrovala i k jeho psychickému stavu, čo preukazuje nateraz správa psychiatricky E. L. Q., ďalej sú to zmluvy uzatvorené s bankou C., D., ku skutku č. III. a k skutku č. IV. bol vypočutý dňa 18.05.2023 zástupca spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. E. R. a predložená zmluvná dokumentácia k poskytnutému úveru. Vo vzťahu k skutku č. V vyplýva podozrenie z výpovede poškodeného E. K. J. zo dňa 03.06.2023 a z listinných dôkazov: výpisy z účtu, úverové zmluvy s F. O., D., potvrdenia o ich vyplatení, s bankou S. O., so C., D., správa psychiatricky L. Q.. Pokiaľ ide o podozrenie zo spáchania skutkov pod bodom I. a pod bodom II., z ktorého skutku je dôvodne podozrivý len obvinený B. C., toto vyplýva vo vzťahu k skutku č. I. z trestného oznámenia poškodeného H. I. E. zo dňa 15.02.2023, z doplnenia skutočností uvádzaných v trestnom oznámení zo dňa 23.03.2023, odpovede z L. O., D., ktorou tento žiadal banku o sprostredkovanie vrátenia platby v sume 900 eur, ktorá bola pripísaná dňa 10.08.2021 na účet príjemcu bankového účtu č. C. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ktorého majiteľom je obv. A. B. E.. a vo vzťahu k skutku č. II. sa opiera kvalifikované podozrenie o skutočnosti zistené v rámci operatívno – pátracej činnosti odôvodňujúce začatie trestného stíhania, verifikovateľné trestným oznámením poškodenej M. T. a tam predloženými zmluvy o pôžičke z inej trestnej veci ČVS: ORP-336/2-VYS-TT-2022, ktoré trestné oznámenie bolo odmietnuté uznesením, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku na č. I. 71, úradným záznamom z operatívneho vyťaženia osoby M. T. zo dňa 16.05.2023 a z ďalších vo vyšetrovacom spise sa nachádzajúcich listinných dôkazov.

Krajský súd rešpektujúc prezumpciu neviny dospel k záveru, že vo vzťahu k obžalovanému nemožno konštatovať zjavnú nedôvodnosť vedeného trestného stíhania. Nakoľko odôvodnenie existencie týchto materiálnych podmienok väzby bolo konštatované už v prechádzajúcich rozhodnutiach o väzbe obžalovaného, naposledy v uznesení Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 3Tos/233/2023 zo dňa 19.12.2023, tak krajský súd bez potreby opakovania tejto vecne správnej argumentácie na túto v predmetnom rozhodnutí sťažnostného súdu v plnom rozsahu odkazuje. Navyše, pri vykonávaní dokazovania nedošlo k takej zmene dôkaznej situácie v prospech obžalovaného, aby sa podozrenie zo spáchania trestnej činnosti rozptýlilo, alebo výrazne zoslabilo, práve naopak, súdne konanie v predmetnej trestnej veci pokračuje plynule, bez prietahov.

K dôvodom tzv. preventívnej väzby

U obžalovaného A. B. E.. naďalej existujú dôvody tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tak, ako to bolo konštatované v napadnutom uznesení okresného súdu, pričom od daného momentu podľa názoru krajského súdu nedošlo k žiadnej takej zmene, ktorá by zakladala zmenu prístupu, či už k dôvodnosti podozrenia alebo k dôvodnej obave z konania, ktoré u obžalovaného zakladajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o konkrétne skutočnosti odôvodňujúce tzv. preventívnu väzbu v zmysle § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku u obžalovaného, tieto boli v odôvodnení napadnutého uznesenia zrozumiteľne uvedené. Ponechanie obžalovaného vo väzbe odôvodňujú skutočnosti týkajúce sa osobnosti obžalovaného, ako aj charakter, závažnosť rozsah a motív vyšetrovanej trestnej činnosti. Pokiaľ teda ide o závery okresného súdu, že na dôvodoch tzv. preventívnej väzby obžalovaného v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa nič nezmenilo ani v súčasnom štádiu trestného konania a tento dôvod väzby je daný skutočnosťami, ktoré okresný súd popísal v napadnutom uznesení a sú súčasťou aj predchádzajúcich rozhodnutí o väzbe obžalovaného, s týmito závermi okresného súdu sa krajský súd stotožňuje.

Zmyslom preventívnej väzby je zaistiť osobu obvineného, resp. osobu obžalovaného, u ktorej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude opakovať trestný čin, pre ktorý je stíhaný, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval, alebo ktorým hrozil. Uvedený väzobný dôvod sa v určitej miere odlišuje od zvyšných dvoch väzobných dôvodov a je založený na predpoklade, že účelom trestného stíhania je i predchádzanie trestnej činnosti (obdobne pozri uznesenie NSSR z 8. marca 2012, sp. zn. 5 Tost 7/2012). V danom prípade boli u menovaného obžalovaného jasne prítomné konkrétne skutočnosti umožňujúce vysloviť záver o existencii dôvodov väzby tak, ako to vyžaduje zákon. Krajský súd zároveň uvádza, že obžalovaný dostal od konajúceho súdu odpovede na to, prečo je u neho daný dôvod preventívnej väzby, a že obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti je stále reálna, že nie je iluzórna, že sa postupom času nijako neoslabila a v nezmenenom rozsahu pretrváva aj naďalej.

K nahradeniu väzby

Okresnému súdu je potrebné vytknúť spôsob, akým nahradenie väzby odôvodnil. Konkrétne okresný súd v odôvodnení uviedol: „nahradenie väzby prevzatím záruky dôveryhodnej osoby matky G. B., nar. XX.XX.XXXX, písomným sľubom obžalovaného A. B. E., dohľadom probačného a mediačného úradníka, s prípadným uložením primeraných povinností a obmedzení, tiež v zmysle ustanovenia § 82 ods. 4 Trestného poriadku kontrolou technickými prostriedkami, ako aj poskytnutím peňažnej záruky nemožno vzhľadom na povahu veci, okolnosti prípadu a najmä osobu obžalovaného A. B. E.. považovať za dostatočné a spôsobilé na odstránenie obavy z následkov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dôvodnosť väzobného stíhania podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bezprostredne súvisí aj s charakterom, závažnosťou a okolnosťami žalovaných trestných činov, ktorých sa mal obžalovaný A. B. E.. dopustiť. Možnosť nahradenia väzby obžalovaným A. B. E.. navrhnutými procesnými inštitútmi s prihliadnutím na osobu obžalovaného A. B. E., nepovažuje okresný súd v súčasnom štádiu trestného konania, za dostatočný. Pre úplnosť okresný súd dodal, že vzhľadom na tú skutočnosť, že obžalovaný A. B. E.. je trestne stíhaný aj pre obzvlášť závažný zločin, v takom prípade je nahradenie väzby navrhovanými procesnými inštitútmi možné, len v situácii, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. V preskúmvanej veci neboli takéto okolnosti okresným súdom zistené.“ Takáto argumentácia je vágna, nezodpovedajúca podmienkam kladným na tento druh odôvodnenia a je ústavne nekonformná.

Keďže ako už bolo vyššie uvedené, rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa v sťažnostnom konaní tvoria vzájomnú jednotu, krajský súd chýbajúcu argumentáciu sám doplnil.

Žiadosť obžalovaného o nahradenie väzby prevzatím záruky dôveryhodnej osoby matky G. B., nar. XX.XX.XXXX, písomným sľubom obžalovaného A. B. E., dohľadom probačného a mediačného úradníka, s prípadným uložením primeraných povinností a obmedzení, tiež v zmysle ustanovenia § 82 ods. 4 Trestného poriadku kontrolou technickými prostriedkami, ako aj poskytnutím peňažnej záruky, bola zamietnutá z dôvodu, že dôvodná obava z možného pokračovania v trestnej činnosti je v tomto štádiu trestného stíhania stále natoľko intenzívna, že s prihliadnutím na objektívne možnosti realizácie dohľadu zo strany samotného probačného úradníka a tiež predpokladaný efekt takéhoto dohľadu sa táto forma javí ako nedostatočná a neadekvátne, a to aj pri nariadenej kontrole elektronickými prostriedkami. Tento inštitút (ani s nariadenou kontrolou, ani s uloženými povinnosťami a obmedzeniami) totiž nie je spôsobilý reálne zabrániť obžalovanému v pokračovaní v trestnej činnosti. Tento záver sa opiera predovšetkým o charakter, rozsah a motív páchania stíhanej trestnej činnosti, ktoré konanie sa vyznačuje dôkladnou premyslenosťou zámienok, pod ktorými mal poškodených uviesť do omylu v úmysle zadovážiť si majetkový prospech, čím na ich majetku mala byť spôsobená škoda ako i to, že stíhanú trestnú činnosť

mal páchať v rokoch 2021 až 2023 a v tejto trestnej veci nie je obžalovaný z jedného individuálneho skutku, ale opakovanej činnosti, z ktorej možno vyvodiť akýsi modus operandi v snahe zadovážiť si majetkový prospech, ako i o osobu obžalovaného, ktorého nemali odradiť od páchania stíhanej trestnej činnosti ani predchádzajúce administratívne sankcie, tak je iluzórne sa domnievať, že by práve v tomto prípade súdom nariadený dohľad probačného a mediačného úradníka mal splniť sledovaný účel a že by práve teraz mal rešpektovať súdom stanovené pravidlá.

K naplneniu účelu väzby nemožno podľa názoru tunajšieho súdu dôjsť ani za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení v zmysle § 82 odsek 1 Trestného poriadku (ani kontrolou plnenia týchto povinností technickými prostriedkami), keď postup podľa § 82 ods. 1 Trestného poriadku vyžaduje záver o tom, že účel väzby je možné dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka, ku ktorému záveru nedospel ani krajský súd. K tomu krajský súd len dodáva, že ak si obžalovaný zvykol na tento spôsob života a je u neho identifikovaný preventívny dôvod väzby, nemožno sa domnievať, že by využitie týchto inštitútov znamenalo zmenu v jeho hodnotovom nastavení a zaužívanom spôsobe života. Touto optikou je potrebné nazerať aj na písomný sľub obžalovaného, preto ho správne okresný súd vyhodnotil ako nedostatočný a neadekvátny a postupom podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ho neprijal. Tento výrok napadnutého uznesenia tak zodpovedá stavu vecí a zákonu.

Rovnako sa krajský súd stotožnil s názorom prvostupňového súdu, keď tento neprijal ponúknutú peňažnú záruku obžalovaného, keďže táto ani v kombinácii s vyššie uvedenými inštitútmi by nebola na nahradenie väzby dostatočnou.

Navyše sa proti obžalovanému vedie trestné stíhanie za obzvlášť závažný zločin, pri ktorom je možné nahradiť väzbu alternatívnymi inštitútmi podľa § 80 a § 81 Trestného poriadku len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu, pričom výnimočné okolnosti prípadu sa posudzujú z hľadiska pomerov páchatel'a a okolnosti prípadu.

Pomeri páchatel'a treba rozumieť okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, jeho osobných, rodinných pomerov, ktoré nesúvisia so spáchaním trestného činu a existujú v čase rozhodovania. Pri posúdení osoby páchatel'a sa pozornosť venuje najmä celému jeho predchádzajúcemu životu, veku, recidíve, postoju k páchanej trestnej činnosti a podobne. V podstate sa hodnotenia rodinné a osobné pomery, ktoré existujú v čase rozhodovania o väzbe napríklad zdravotný stav jeho rodiny, ktorá je na neho odkázaná starostlivosťou o početnú rodinu a podobne. Okolnosti prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahu, charakteru a závažnosti trestného činu, okolnosti prípadu z hľadiska aplikácie praxe judikatúry, literatúry predstavujú okolnosti spoluurčujúce spoločenskú škodlivosť toho ktorého činu a ako také plnia v širšom slova zmysle funkciu materiálneho vyjadrenia protiprávneho činu. Za dôležitú okolnosť pri posudzovaní tohto znaku ustálila konštantná judikatúra napríklad to, že páchatel' sa dopúšťal závažného zločinu v afekte, úzkosti, strachu vyvolaného partnerskou disharmóniou, chronickou konfliktnou situáciou, ktorá podstatne znížila jeho schopnosť ovládať svoje konanie (R 111/1997).

Na základe vyššie uvedeného nemožno skonštatovať prítomnosť výnimočných dôvodov na strane obžalovaného. Ani z pohľadu sťažnostného súdu neboli splnené zákonné podmienky na to, aby väzba obžalovaného bola nahradená týmito alternatívnymi opatreniami. Skutočnosti opisované obžalovaným v sťažnosti nemôžu samé o sebe založiť existenciu výnimočných okolností a byť dôvodom pre nahradenie väzby obžalovaného. Za výnimočnú okolnosť sťažnostný súd nepovažuje ani rodinné pomery obžalovaného či nepriaznivý zdravotný stav obžalovaného, ktoré nie sú z hľadiska ich obsahu nejakým spôsobom výnimočné.

Sťažnostný súd iba poznamenáva, že prepustenie obžalovaného z väzby jej nahradením prostriedkom prípustným podľa vnútroštátneho práva, ktorý je miernejší ako obmedzenie osobnej slobody (§ 80 a § 81 Trestného poriadku), a ktorý je zároveň spôsobilý zabezpečiť účel väzby, je možnosťou, ale nie právom obvinenej osoby, ktorej sloboda je alebo má byť obmedzená, pričom pri rozhodovaní musí súd zvažovať, či nahradenie väzby preváži nad dôvodnou obavou vyjadrenou v ustanoveniach § 71 odsek 1 písm. a/ až písm. c/ Trestného poriadku alebo nie. V danom prípade táto obava aj podľa názoru sťažnostného súdu je aj naďalej plne opodstatnená.

K sťažnostným námietkam obžalovaného

Na úvod (vzhľadom na rozsiahlosť podaných námietok) krajský súd pripomína, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že sťažnostný súd nemá povinnosť odpovedať a reagovať na každú námietku sťažovateľa, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o ponechaní obžalovaného vo väzbe, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v sťažnostnom konaní.

V prvom rade je potom potrebné uviesť, že sťažnostné námietky obžalovaného sú založené na tých istých argumentoch, ktorými argumentoval už v predchádzajúcich žiadostiach o prepustenie z väzby na

slobodu (príp. v sťažnostiach) a ku ktorým sa už vyjadrovali (vecne správnym spôsobom) všeobecné sudy, pričom s ich názormi súhlasí aj krajský súd. Okrem toho preskúmaním napadnutého uznesenia, krajský súd zistil, že odôvodnenie napadnutého uznesenia uvedené v úvode tohto odôvodnenia, svedčí o tom, že okresný súd si pri rozhodovaní o väzbe obžalovaného splnil povinnosť preskúmať, či dôvody väzby obžalovaného v tejto fáze trestného stíhania trvajú, alebo či sa zmenili (§ 79 ods. 2 Trestného poriadku) a v súlade so zisteniami okresného súdu, i krajský súd je toho názoru, že existuje jednak dôvodné podozrenie, že obžalovaný sa dopustil spáchania skutkov, ktoré majú zákonné znaky vyššie uvedených trestných činov a rovnako pretrvávajú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce trvanie tzv. preventívnej väzby obžalovaného.

Napriek tomu časť sťažnostných námietok obžalovaného opätovne smeruje k priebehu skutkového deja a jeho následnej právnej kvalifikácii, a to v kvalite, ktorá je vlastná rozhodovaniu v merite veci. V tomto kontexte je preto nevyhnutné opätovne pripomenúť, že pre väzobné stíhanie obžalovaného sa nevyžaduje preukázanie viny obžalovaného bez dôvodných pochybností, ako je tomu v prípade meritórneho rozhodnutia, ale postačuje dôvodnosť podozrenia, že sa obžalovaný stíhanej trestnej činnosti mohol dopustiť. Súd sa teda pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obžalovaného, obhajoby obžalovaného, ani na hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ale obmedzuje svoje skúmanie na posúdenie splnenia formálnych a materiálnych podmienok väzby.

Zároveň existencia dôvodného podozrenia predpokladá, že sú dané skutočnosti alebo informácie, ktorými by bolo možné presvedčiť nezávislého a objektívneho pozorovateľa o tom, že sa dotyčná osoba mohla dopustiť trestného činu. Tieto skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, však nemôžu byť na rovnakej úrovni ako skutočnosti potrebné k odôvodneniu odsúdenia, lebo v konaní o väzbe sudy nehodnotia dôkazy s konečnou platnosťou. Takéto hodnotenie je vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré v prípade postavenia obžalovaného pred súd nasleduje potom, čo bolo v súlade so zásadami bezprostrednosti a ústnosti vykonané celé dokazovanie.

V súhrne potom námietky obžalovaného k dôvodnosti trestného stíhania, dôvodnosti podozrenia a k dôkaznej situácii, nie sú relevantné. Okrem sťažnostných námietok, ktoré sú uvedené vyššie v texte, obžalovaný v odôvodnení podanej sťažnosti detailne hodnotí dosiaľ vykonané dôkazy (najmä výpoveď svedka poškodeného E. K. J. z hlavného pojednávania) a predostiera argumentáciu, z ktorej vyvodzuje záver, že tieto dôkazy nie sú hodnoverné, že nepreukazujú podozrenie, že sa mal dopustiť trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný. V tejto súvislosti má potom krajský súd za nevyhnutné pripomenúť, že spôsob, akým hodnotil obžalovaný vykonané dôkazy, presahuje rámec rozhodovania o väzbe. Úlohou súdu pri rozhodovaní o väzbe nie je vyhodnotiť dôkaznú situáciu tak, ako pri rozhodovaní vo veci samej, ani detailne vyrovnáť sa s obhajobou obžalovaného. V tomto štádiu trestného konania je predpokladom trvania väzby dôvodné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, nie (spoľahlivo, bez rozumných pochybností) preukázaná trestná činnosť. Nie je preto pravdou, že prvostupňový súd nevyhodnocoval vykonané dôkazy. Vyhodnocoval ich a to z pohľadu existencie dôvodného podozrenia a nie z pohľadu preukázanej viny. Preto ak aj obžalovaný v sťažnosti namieta pravdivosť výpovede poškodeného a spochybňuje jeho dôveryhodnosť, v tomto prípade ide o druh sťažnostných námietok, ktoré podľa názoru krajského súdu presahujú rámec súdneho prieskumu uplatňovaného pri tomto väzobnom rozhodovaní. Sťažnostný súd dopĺňa, že z ustálenej judikatúry všeobecných súdov i Ústavného súdu SR vyplýva, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné ako jeden z materiálnych predpokladov väzby dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obvineným (obžalovaným), ktorá je relevantným podkladom na odsúdenie (obdobne pozri rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Krejčíř proti Českej republike z 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05). Preto je hĺbkové, konečné hodnotenie dôkazov a posúdenie zákonnosti dôkazného procesu vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (obdobne pozri III. ÚS 569/2017, III. ÚS 183/2018, I. ÚS 221/2019). Ústavný súd tak zdôrazňuje, že všeobecnému súdu rozhodujúcemu o väzbe úloha celkového hodnotenia dôkazov a s tým súvisiaceho dôkazného procesu zásadne neprislúcha, len výnimočne by mohol na tomto základe konštatovať nesplnenie príslušnej materiálnej podmienky väzby, a to iba v prípade absolútneho nedostatku dôkazov proti väzobne stíhanému obvinenému (uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 5.5.2021, sp. zn. I. ÚS 193/2021-35). To však nie je prípad obžalovaného, keďže v danej veci existujú viaceré dôkazy, obsahujúce skutočnosti, svedčiacie o tom, že obžalovaný sa spáchania skutkov (aj žalovaného skutku v bode V) dopustil. Hodnotenie dôkazov do tej miery, ako to požaduje obžalovaný vo svojej sťažnosti, je pri rozhodovaní o väzbe neprípustné.

Napokon argumentáciu, ktorú obžalovaný, resp. obhajoba použila v dôvodoch podanej sťažnosti ako i na výsluchu obžalovaného pred okresným súdom, môže obžalovaný uplatniť v rámci svojej obhajoby

na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, keďže krajský súd, ako súd rozhodujúci o väzbe, sa nemôže zaoberať otázkou viny alebo neviny obžalovaného a rovnako nie je oprávnený dávať súdu prvého stupňa záväzné pokyny, k akým záverom má dospieť pri hodnotení jednotlivých dôkazov, a ani k tomu, aké celkové skutkové zistenia má urobiť.

Potom v súhrne k sťažnostným námietkam obžalovaného, poukajúc na nedostatok dôkazov, krajský súd uzatvára, že v predmetnej trestnej veci boli zabezpečené dôkazy, ktoré v tomto štádiu odôvodňujú podozrenie, že skutky sa mali stať tak, ako je to uvedené v uznesení o vznesení obvinenia ako i v obžalobe, čo vyplýva aj zo skutočnosti, na ktoré poukazuje aj sťažnostný súd v tomto uznesení. Orgány činné v trestnom konaní zabezpečili dostatočné množstvo dôkazov, ktoré odôvodňujú podozrenie zo spáchania závažných trestných činov aj obžalovaným A. B. E.. a ktoré v celosti a vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi zakladajú odôvodnenosť rozhodnutia okresného súdu, ktorý rozhodol o ponechaní obžalovaného vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K samotnej právnej kvalifikácii, ktorú obžalovaný namieta aj v sťažnostných námietkach, si krajský súd dovoľuje zopakovať, že právna kvalifikácia skutkov, uvedených v podanej obžalobe (v bode 1/ prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 3/ zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 4/ prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 5/ obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 6/ zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona) táto v tejto fáze konania nie je v zjavnom rozpore s doteraz zistenými skutočnosťami. Dôkazy doposiaľ vykonané na hlavnom pojednávaní, neumožňujú prijať záver, že by právna kvalifikácia uvedená v obžalobe bola zjavne neprimeraná a nevyplývala by z vykonaných dôkazov. Okrem toho, bolo by porušením práva na spravodlivý proces (zásadu rovnosti strán), ak by sťažnostný súd pri rozhodovaní o väzbe podrobne analyzoval skutkovú podstatu týchto trestných činov s poukazom na doposiaľ vykonané dokazovanie a aktuálne štádium konania, nakoľko táto úvaha by mohla do budúcnosti zvýhodniť buď osobu obžalovaného alebo prokurátora ako nositeľa dôkazného bremena. V každom prípade možno konštatovať, že použitá právna kvalifikácia aktuálne nepredstavuje účelové nadkvalifikovanie stíhaných skutkov, ktoré by bol povinný sťažnostný súd aj pri rozhodovaní o väzbe obžalovaného vytknúť. Okrem toho, úvahy obžalovaného o možnej zmene právnej kvalifikácie, príp. oslobodení sa rovnako vzťahujú k meritórnemu hodnoteniu výsledkov dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, čo je vyhradené súdu, ktorý rozhoduje v merite veci a nie súdu rozhodujúcemu o väzbe.

Pokiaľ ide o konkrétne skutočnosti odôvodňujúce tzv. preventívnu väzbu obžalovaného, tieto boli v odôvodnení napadnutého uznesenia prvostupňovým súdom uvedené v dostatočnom rozsahu. Skutočnosti, rozhodujúce pre identifikáciu jeho dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa nezmenili. Tieto skutočnosti sú založené na osobnostných črtách obžalovaného ako aj na charaktere a spôsobe páchania trestnej činnosti a predpokladanej motivácii obžalovaného k takémuto konaniu, tak ako to ustálili súdy pri predchádzajúcich rozhodnutiach, naposledy tunajší súd v uznesení zo dňa 19.12.2023, sp. zn. 3Tos/233/2023, a ako to v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol aj prvostupňový súd. Sťažnostný súd potom len zopakuje a obžalovanému pripomenie, že dôvody tzv. „preventívnej“ väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa u obžalovaného nezmenili ani v momentálnom štádiu trestného konania. Nad rámec uvedeného okresným súdom krajský súd poukazuje najmä na to, že u obžalovaného A. B. E.. je naďalej namieste väzobné stíhanie z dôvodu obavy z možného pokračovania v trestnej činnosti v prípade jeho prepustenia na slobodu a to najmä s prihliadnutím na charakter, rozsah a motív páchania stíhaných trestných činov, ktoré konanie sa vyznačuje dôkladnou premyslenosťou zámienok, pod ktorými mal poškodených uviesť do omylu v úmysle zadovážiť si majetkový prospech, čím na ich majetku mala byť spôsobená škoda. To spoločne so skutočnosťou, že stíhanú trestnú činnosť mal páchať v rokoch 2021 až 2023 a v tejto trestnej veci nie je obžalovaný z jedného individuálneho skutku (obžalovaný je aktuálne podozrivý aj zo

spáchania prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku v súbehu so zločinom podvodu, zo spáchania zločinu podvodu, zo spáchania prečinu úverového podvodu v súbehu s prečinom poškodzovania cudzích práv a zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu), ale opakovanej činnosti, z ktorej možno vyvodiť akýsi modus operandi v snahe zadovážiť si majetkový prospech, práve z týchto skutočností (charakter, rozsah a motív páchania stíhanej trestnej činnosti) vyplýva v tomto štádiu konania dôvodná obava, že by v prípade ponechania na slobode mohol v tomto druhu trestnej činnosti pokračovať. Vzhľadom na uvedené aj u krajského súdu obava z možného protiprávneho konania obžalovaného v rámci dôvodu preventívnej väzby zatiaľ prevažuje nad ochotou súdu dôverovať obžalovanému, že by v prípade jeho prepustenia na slobodu zanikla hrozba v pokračovaní trestnej činnosti druhovo rovnakého charakteru.

Pokiaľ teda ide o sťažnostné námietky obžalovaného voči dôvodom tzv. preventívnej väzby, tieto vyhodnotil krajský súd ako nedôvodné. Obžalovaný nielen v napadnutom uznesení, ale aj v predchádzajúcich rozhodnutiach o väzbe, už dostal podrobné odpovede na to, prečo je u neho dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti daná, že táto obava je stále reálna, že nie je iluzórna, že sa postupom času nijako neoslabila a v nezmennom rozsahu pretrváva aj naďalej. Z obsahu spisového materiálu prejednáwanej veci je zrejmé, že obžalovaný sa s argumentáciou konajúcich súdov nevie alebo nechce stotožniť, a opakovane presadzuje vlastný náhľad na svoje väzobné stíhanie, na čo má síce právo, no súčasne treba uviesť, že právo na spravodlivý proces negarantuje osobe právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej predstavami a požiadavkami, ale najmä právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, vrátane odpovedí na argumenty predstreté obžalovaným.

Preto v súhrne k ostatným sťažnostným námietkam obžalovaného spochybňujúcim existenciu preventívneho dôvodu väzby možno uzavrieť, že pokiaľ teda ide o konkrétne skutočnosti (charakter, povaha a motív páchania stíhanej trestnej činnosti ako i osoba obžalovaného) odôvodňujúce tzv. preventívnu väzbu obžalovaného, na týchto sa od ostatného rozhodnutia o väzbe nezmenilo nič, preto trvajú naďalej a odôvodňujú ponechanie obžalovaného vo väzbe aj v aktuálnom štádiu trestného konania. Napokon, čo sa týka sťažnostných námietok, obžalovaný neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by obavy z páchania ďalšej trestnej činnosti rozptýlila alebo oslabila natoľko, že by nebolo nevyhnutné ho ponechať vo väzbe.

Ak aj obhajoba záverom navrhla nahradiť väzbu prevzatím záruky dôveryhodnej osoby matky G. B., nar. XX.XX.XXXX, písomným sľubom obžalovaného A. B. E., dohľadom probačného a mediačného úradníka, s prípadným uložením primeraných povinností a obmedzení, ako aj poskytnutím peňažnej záruky, k tomuto návrhu krajský súd pripomína, že základnou podmienkou na použitie niektorého z inštitútov, ktoré nahrádzajú väzbu, prípadne viacerých inštitútov súčasne, v zmysle ustanovení § 80 ods. 1 písm. a) až písm. c) Trestného poriadku, respektíve § 81 Trestného poriadku, je v prípade trestného stíhania vedeného pre podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu, potrebná existencia výnimočných okolností prípadu. Tie okolnosti, ktoré uvádzal obžalovaný vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj tie, ktoré uvádza vo svojich námietkach proti napadnutému uzneseniu, nie sú výnimočnými okolnosťami prípadu, v zmysle ustanovenia § 80 ods. 2 Trestného poriadku.

Čo sa týka sťažnostných námietok obžalovaného poukazujúc na existenciu výnimočných okolností prípadu (záujem obžalovaného na výchove maloletej dcéry ako i zhoršujúci sa zdravotný stav obžalovaného), k týmto krajský súd len zopakuje, že uvedené argumenty, prečo za výnimočné okolnosti prípadu nemožno považovať to, že má záujem na výchove maloletej dcéry ako i jeho zhoršujúci sa zdravotný stav v ústave na výkon väzby, tieto obžalovaný použil už aj pri predchádzajúcich rozhodnutiach o väzbe, teda boli podrobené prieskumu zo strany konajúcich súdov v predchádzajúcich rozhodnutiach o jeho väzbe a tieto argumenty neboli akceptované.

Za výnimočnú okolnosť prípadu nemožno považovať ani takzvaný faktor plynutie času, na ktorý poukazuje obžalovaný vo svojich sťažnostných námietkach, ktorý nemá pre rozhodnutie o väzbe obžalovaného v súčasnosti žiaden význam. Od vzatia obžalovaného do väzby do rozhodnutia sťažnostného súdu o napadnutom uznesení, neuplynulo také dlhé časové obdobie, ktoré by mohlo zohrávať význam pri oslabovaní ďalších dôvodov trvania väzby, k čomu sa krajský súd vyjadrí nižšie v texte.

Preto k zvyšným sťažnostným námietkam obžalovaného krajský súd dodáva, že čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepriznáva jednotlivcovi absolútne právo byť prepustený na záruku, ale umožňuje mu žiadať o prepustenie na slobodu s poskytnutím záruky. Súdnym orgánom vzniká v tejto súvislosti povinnosť zvážiť, či sa poskytnutím určitej záruky dosiahne rovnaký účel, aký bol sledovaný vzatím osoby do vyšetrovacej väzby. Prepustenie na základe záruky podľa § 80

Trestného poriadku je teda len možnosťou, ale nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody (nález Ústavného súdu SR zo 7. apríla 2016, sp. zn. III. ÚS 478/2015).

Otázku nemožnosti nahradenia väzby tak krajský súd uzatvára s tým, že požiadavka verejného záujmu na zabránení v prípadnom konaní predpokladanom v ust. § 71 ods. 1 písm. c)

Trestného poriadku zo strany obžalovaného aj v tejto fáze trestného stíhania naďalej prevažuje nad rešpektovaním jeho osobnej slobody a možno ju stále považovať za súladnú s obhajobou akcentovanými zásadami primeranosti, zdržanlivosti a proporcionality a tiež súladnú s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tu najmä s ohľadom na charakter, závažnosť, či zložitost' prejednávanej trestnej veci, ako aj osobu obžalovaného, ako bola popísaná v odôvodnení napadnutého uznesenia, či vyššie v texte.

Napokon časť sťažnostných námietok obžalovaného sa týka toho, že je vo väzbe už 10 mesiacov, čo považuje za neprimerane dlhú dobu a tiež to, že väzba neprimerane zasahuje do jeho základných práv a slobôd. Taktiež namietal, že okresný súd vo veci nekoná bez zbytočných prieťahov, čo zakladá dôvod na jeho prepustenie z väzby na slobodu. V tejto súvislosti preto krajský súd sám preskúmal v sťažnosti vytykané prieťahy obžalovaným, keďže by mohli mať priamy dopad na jeho väzbu, no žiadne prieťahy v konaní vo veci samej nezistil. Naopak od podania obžaloby okresný súd pristupoval primeranou rýchlosťou v zmysle § 2 odsek 6 Trestného poriadku, nakoľko z obsahu spisového materiálu krajský súd zistil nasledovné fakty o doterajšom priebehu konania:

- obžalovaný je na základe obžaloby podanej na Okresnom súde Trnava dňa 27.11.2023, vedenej pod sp. zn. 105T/50/2023, stíhaný pre skutky v obžalobe bližšie opísané;
- okresný súd vytyčil prvý termín hlavného pojednávania na 29.01.2024 (termín odročený z dôvodu, že poškodený H. U. E. nebol upovedomený o termíne HP), následne sa pojednávalo v dňoch 12.02.2024, 19.03.2024 a 26.03.2024 (termín zrušený z dôvodu ospravedlnenia obhajcu JUDr. Juraja Gavalca);
- ďalší termín hlavného pojednávania bol okresným súdom nariadený na 26.04.2024.

Vychádzajúc z vyššie rozpísaného časového prehľadu dospel krajský súd k záveru, že v aktuálnom štádiu súdneho konania je naďalej splnená elementárna zákonná povinnosť okresného súdu postupovať v tejto väzobnej trestnej veci s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. V konaní pred okresným súdom krajský súd neidentifikoval také obdobie nečinnosti, ktoré by subjektívne zaviniel okresný súd a ktoré by činilo ďalšiu väzbu obžalovaného neakceptovateľnou. Naopak, z obsahu spisového materiálu vyplýva, že okresný súd vykonáva na hlavnom pojednávaní rozsiahle dokazovanie, že úkony vo veci samej vykonáva v podstate na mesačnej báze, preto napriek faktu, že konanie pred súdom trvá už od 27.11.2023, nemožno konštatovať žiadne prieťahy vo veci samej.

Na margo k týmto sťažnostným námietkam obžalovaného krajský súd dodáva, že krajský súd pri hodnotení dôvodov trvania väzby v dôsledku podanej sťažnosti prihliadol i na skutočnosť, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody, ktorý je prípustný podľa Ústavy Slovenskej republiky, súčasne prihliadol i na zásadu primeranosti i zdržanlivosti, t. j. aby vždy boli použité také opatrenia, ktoré budú najlepšie viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby, voči ktorej sa uplatňujú. Preto krajský súd tiež skúmal, či nedošlo k prekročeniu celkovej lehoty väzby, pričom táto lehota prekročená nebola, keďže obžalovaný je vo väzbe ku dňu konania neverejného zasadnutia približne 10 mesiacov, pričom celková lehota väzby v tomto prípade v zmysle ust. § 76 ods. 6 písm. c) Trestného poriadku nesmie presiahnuť 48 mesiacov, nakoľko je obžalovaný stíhaný aj za obzvlášť závažný zločin. Doterajšiu dĺžku väzby preto nie je možné považovať za neprimeranú vzhľadom na okolnosti prípadu a závažnosť stíhanej trestnej činnosti sprevádzanú rozsiahlym dokazovaním.

Potom čo sa týka dodržovania zásady stanovenej v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, ktorá určuje povinnosť vybavovania väzobných vecí prednostne a urýchlene, v tomto smere nezistil krajský súd žiadne závažné nedostatky. Krajský súd teda nezistil v posudzovanom prípade prieťahy, či už subjektívneho alebo objektívneho charakteru a nemožno teda konštatovať, že by došlo k porušeniu základných práv obžalovaného garantovaných Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, či Chartou základných práv Európskej únie, tak ako uvádza vo svojej sťažnosti obžalovaný.

Záverom krajský súd dodáva, že v posudzovanom prípade väzba obžalovaného, vzhľadom aj na jej doterajšiu dĺžku, stále plne reflektuje zásady primeranosti a zdržanlivosti a spĺňa aj atribúty proporcionality vo vzťahu k okolnostiam prípadu a zložitosti prejednávanej veci.

Nakoľko krajský súd nezistil dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, rozhodol tak, že sťažnosť obžalovaného A. B. E.. v zmysle § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.